

"Let Us Commend Ourselves to Christ our God"

"ببایید خود را به مسیح خدایمان بسپاریم"

بیشترین خطابه ای که مکرراً از کلیسا که مومنان در خدمات روزانه آن شرکت می کنند شنیده می شود این است: "ببایید خویشتن و یکدیگر و تمام زندگی خود را به مسیح خدایمان بسپاریم." برگزارکننده این را چندین بار می گوید (حتی تا ده بار در هنگام دعای صبح و مراسم لیتورگی الهی) ، و برخی ممکن است تعجب کنند: چرا این اینقدر تکرار می شود؟

پاسخ این سوال ساده است، همانطور که تکرار آن نشان می دهد، مهم است که شخص کل زندگی خود را به خدا و خداوند ما عیسی مسیح بسپارد. تمایل به انجام این کار در جاهای دیگر در مراسم لیتورگی الهی نیز بیان شده است ، درست در دعای قبل از دعای خداوند نیز بیان می کنیم: "ای ارباب مهربان، تمام زندگی و امید خود را به تو می سپاریم ... " با ابراز این تعهد به خداوند با این کلمات و موارد دیگر ، تصدیق می کنیم که هیچ چیز از خودمان نداریم. همانطور که قدیس پولس رسول می نویسد ، همه آنچه که ما هستیم (بدن ، روح و جان) متعلق به خداست (نگاه کنید به اول قرننتیان 5: 15-20). ما مخلوقات خدا هستیم و حتی وقتی بشریت به خالق خود روی آورد، همانطور که قدیس پولس روشنگر تکرار می کند ، این پسر خدای ما بود که دوباره ما را با قیمت خون گرانبهای خود بازگرداند (نگاه کنید به 1 قرننتیان 6: 19-20 و 7: 23). فقط به این دلیل که ما به خدا تعلق داریم ، این بدان معنا نیست که خداوند ما را مجبور می کند که به او نزدیک شویم. او می خواهد رابطه ما با او آزادانه انتخاب شود ، از این نظر است که ما تصمیم می گیریم (و طبق آن عمل می کنیم) که "تمام زندگی خود" را به دستان قادر و دلسوز او بسپاریم.

متأسفانه ، غالباً اتفاق می افتد که ما در سختی هایی که در زندگی داریم خدا را فراموش می کنیم. بشریت به جای روی آوردن به او ، سعی می کند به تنهایی با مشکلات و اندوه زندگی روبرو شود. این فقط رنج را افزایش می دهد و وقتی نمی توانند تسکین یا راه حلی بیابند ، امیدشان را از دست می دهند.

برای آن دسته از مسیحیانی که ایمان و اعتماد خود را به پروردگار خیرخواه گذاشته اند، با انجام هر آنچه در هر موقعیتی می توانند انجام دهند ، نتیجه متفاوتی را مشاهده می کنند. با تسلیم کامل خود در برابر اراده الهی خدا ، ما به جای ناامیدی آرامش می یابیم. خدای تماماً مهربان ما همیشه در کنار ما خواهد بود!

قدیس پطرس رسول کلمات قدرتمندی را به ما ارائه می دهد: همه چیز را به خداوند بسپارید، "زیرا او به فکر شما است" (نگاه کنید به 1 پطرس 5: 7). به عبارت دیگر ، نگران نباشید! خداوند بشریت را عمیقاً دوست دارد و نسبت به مشکلات ما بی تفاوت نیست. کتاب مقدس ، چه عهد عتیق و چه عهد جدید ، پر از مداخله معجزه آسای خداوند در زندگی انسانهایی است که با خطر ، گرسنگی ، خشکسالی ، بی عدالتی ، دشمنان و هر نوع آزمایش دیگری روبرو شده اند. عبور از دریای سرخ توسط بنی اسرائیل را به یاد آوریم؛ ما و بلدرچین هایی که خداوند به مدت 40 سال هر روز از آسمان می فرستاد. و پنج قرص نان و دو ماهی که خداوند ما عیسی مسیح آنها را برکت داد و آنها را تکثیر

نمود به طوری که پنج هزار مرد (همراه با زنان و کودکان بی شماری) غذا خوردند و سیر شدند ، حتی سبدها از آنها باقی مانده بود! همه این کارها ، نه به درخواست مردم ، بلکه به این دلیل بود که خداوند نیازهای مردم خود را خود می دید ، و این کار را انجام داد زیرا "او به فکر ما است".

سپردن "خویشتن و یکدیگر" نه تنها به معنای خود ماست ، بلکه به معنای کسانی که در اطراف ما هستند و با آنها ارتباط داریم که شامل فرزندان ، خانواده و همسایگان ماست. این بدان معناست که ما به محبت و مشیت خدا اعتماد کامل داریم و ایمان داریم که مسیح ، خدای ما ، ما را از هر طوفانی هدایت خواهد کرد. وقتی به خدای تماماً مهربان پناه می بریم ، رنج ما برطرف می شود ، و او همه چیز را به بهترین شکل ممکن حل می کند.

با این حال ، باید گفت که اغلب لازم است که ما صبر و حوصله به خرج دهیم و نسبت به آنچه خداوند برای ما انجام می دهد ، توجه کنیم. وقتی خدا در رهایی ما از يك شرایط دشوار تأخیر می کند ، این بدان معنا نیست که او ما را فراموش کرده است. برخلاف انسانها ، خدا هرگز فراموش نمی کند. آنچه در اینجا اتفاق می افتد این است که خدا منتظر زمان مناسب برای مداخله است ، که این بیشترین منفعت را برای ما داشته باشد. وقتی مشکلات ما طاقت فرسا به نظر می رسد ، نباید مضطرب شویم ، بلکه در عوض سخن خداوند ما عیسی مسیح را به یاد آوریم: "چیزهایی که برای انسان غیرممکن است ، برای خدا ممکن است" (لوقا 18: 27). هیچ چیز برای خدای متعال دشوار نیست.

اگر این فکر را داشته باشیم که خدا ما را رها کرده و هیچ کاری انجام نمی دهد ، پس باید به درون خود نگاه کنیم و تأمل کنیم که آیا این عدم ایمان و اعتماد خود ما به خدا است که مانع عمل فیض او می شود. واقعاً غم انگیز است ، که ما از قدرت الهی کمک می گیریم و به دلیل ضعف ، جهل یا عدم ایمان مان ، قادر به پذیرش یا تأیید نعمت های عشق والای خداوند نیستیم.

خواهران و برادران محبوب من! هر وقت این خطابه برگذار کننده را می شنویم که، "ببایید خویشتن و یکدیگر و تمام زندگی خود را به مسیح خدایمان بسپاریم" ، ببایید مطمئن شویم که خودمان را - با همه اضطراب ها ، ترس ها ، رنج ها و نیازها- به مسیح می سپاریم؛ و بگذارید او همه اینها را حل کند ، به هر روش ممکن که او تصمیم می گیرد عمل کند.

~ متروپولیتن سوتیریوس از پیسیدیه